

ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMA

ZPRAVODAJ ZNOJEMSKÝCH FARNOSTÍ

ZÁŘÍ 2010

č. 7

VŠICHNI SE UČÍME VE ŠKOLE...

V knize Kazatel je psáno: „*Všechno má svůj čas.*“

A je to tak dobré. Není moudré ho předbíhat, protože pak na něj musíme čekat, nebo nám v další etapě života schází, a proto náš čas v čase a vše, co ho naplňuje, nikdy už nenalezneme...

Byl čas volna, dovolených, prázdnin. Čas regenerace a nových zkušeností, nezapomenutelných zážitků a také vztahů... To vše se snad mnohým podařilo zachytit a uložit v lidské paměti, některým snad v paměti novodobé techniky (diskety, CD, DVD).

Teď nastal čas vracení se k povinnostem, vše uspořádat do mezí úkolů, povinností... I to patří k životu a je nutno si na to zvykat.

Každý člověk má ale povinnost poznávat – učit se. To je nám dané darem a dar by se neměl nechat nevyužitý, ponechat stranou, nebo nechat propadnout.

Každý máme svou školu, do které chodíme. Prvňáčkové s napětím očekávali svůj den „D“, ve kterém se stanou skutečnými žáky. Jiní pokročili do učení nebo na

střední školy a starší na vyšší nebo až na vysoké školy.

Ale i přes všechny moudrosti, dobře míněné rady, si zlehčujeme své úkoly, něco vynecháme, přeskočíme, zapomeneme, a tak se stane, že si přejeme, abychom se mohli vrátit (někdy) zpátky

Není dobrým rodičem, učitelem, vychovávatelem i knězem ten, kdo zlehčuje náročnost. Myslím, že takový nepřivádí své svěřence ke splnění úkolů... (*Vzpomínám si na svou učitelku chemie ze základní školy. Před každou hodinou nás pět mi-*

nut trápila zkoušením „na rychlovku“ periodické soustavy prvků a všeho, co k tomu patří. Kolik škaredých přezdívek od nás dostala. Nikdy nepolevila. A ejhle, to co jsme měli za zátěž, na střední škole bylo lehkostí. Věděla, že později pochopíme smysl jejího konání. Byla to pro mne pak Paní Učitelka.)

Pro nás všechny ale platí, že před Bohem se učíme ve škole života. A tady nás učí a přivádí k poznání jediný pedagog Ježíš Kristus. Vede nás svou náročností.

Jaká je to náročnost?

Je věrný svému Otci, protože je jeho Slovo. Slovo nejde proti Zdroji.

Vždyť který učitel by mohl o sobě říci: „*Jeden je váš Učitel, Kristus.*“ (Mt 23,10).

V náročnosti nesmí chybět trpělivost a doprovázení. A to vše se děje v lásce.

Který rodič nemá trpělivost a nechce být náročný na své dítě, když ho učí základům života? Neděje se to v lásce? Tou láskou je doprovázení.

Kdo jiný by mohl také prohlásit: „*Já jsem Cesta, Pravda a Život.*“ (Jn 14,5).

Děti, studenti, učitelé, vychovatelé, přátelé, všichni se můžeme těšit na našeho nejlepšího pedagoga – Učitele. On nám sesílá svého Svatého Ducha, abychom v Jeho světle chápali nejenom to, co nás poučí, ale i to, co nás přivádí k plnějšimu a ušlechtlejšimu životu. On stále plní to, co slíbil:

„*Utěšitel pak, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem k vám mluvil.*“ (Jn 14,26).

Snažme se tedy citlivě naslouchat Jeho hlasu a přemýšlejme o tom, co poznáváme, a sledujme vše v souvislostech.

Vydařený a radostný školní rok Vám přeje

P. Lukáš O.Praem.

MĚSÍČNÍ ÚVAHA

Z projevu svatého Otce na rozloučenou
Praha, - letiště Ruzyně. 28. září 2009

Ve chvíli slavnostního rozloučení vám chci vyjádřit své poděkování za štěrou pohostinnost, které se mi dostalo během krátkého pobytu v této nádherné zemi.

Zvláště jsem vděčný Vám, pane prezidente, za Vaše slova a za čas, který jsem strávil ve Vaší rezidenci. O dnešní slavnosti svatého Václava, hlavního patrona

českého národa, mi dovoluť ještě jednou popřát Vám vše nejlepší k jmeninám. Protože jsou to též jmeniny biskupa Václava Malého, také jemu blahopřeji a chci mu poděkovat za všechno úsilí vynaložené na přípravu a koordinaci mé pastorační návštěvy v České republice. Jsem velmi vděčný panu kardinálu Vlkovi, arcibiskupu Graubnerovi i všem, kteří se jakkoli

zasloužili o úspěšné zabezpečení průběhu našich setkání a bohoslužeb. Mé poděkování patří samozřejmě veřejným představitelům, sdělovacím prostředkům i velkému počtu dobrovolníků, kteří pomáhali organizovat zástupy lidí. Děkuji i všem věřícím, kteří přispěli modlitbou, aby tato návštěva přinesla dobré ovoce pro český národ i pro zdejší církev.

Budu uchovávat v paměti chvíle modlitby, které jsem mohl prožít společně s biskupy, kněžími a věřícími této země. S velkým dojetím jsem dnes ráno slavil Mši svatou ve Staré Boleslavi, na místě mučednictví mladého knížete Václava, kterého jsem uctil na jeho hrobě v sobotu večer v majestátní katedrále, která vévodí obzoru města Prahy. Včera, na Moravě, kde započali své apoštolské poslání svatí Cyril a Metoděj, jsem uvažoval, v modlitbě a děkování, nad počátky křesťanství na tomto území, a pochopitelně, ve všech slovanských zemích. Církev v této zemi byla opravdu požehnaná pozoruhodným zástupem misionářů a mučedníků, stejně jako světců kontemplativního života, mezi nimiž chci zvláště připomenout svatou Anežku Českou, jejíž kanonizace, právě před dvaceti lety, předznamenala osvobození země od ateistického útlaku.

Moje včerejší setkání s představiteli jiných křesťanských společenství mne ujistilo o důležitosti ekumenického dialogu v této zemi, která tolik vytrpěla následkem náboženského rozdělení v období třicetileté války. Mnoho již bylo vykonáno pro uzdravení ran minulých staletí, a byly učiněny význačné kroky na cestě usmíření a opravdové jednoty v Kristu. Při dalším budování na těchto pevných základech má před sebou důležitý úkol akademické společenství, a to skrze nekompromisní hledání pravdy. Potěšilo mě, že jsem se včera mohl setkat s představiteli

vysokých škol této země a vyjádřit uznání vznešenému poslání, kterému zasvětili svůj život.

Mimořádně potěšujícím pak bylo setkání s mládeží, kterou jsem mohl povzbudit, aby navázala na nejlepší historické tradice tohoto národa, zvláště na jeho křesťanské dědictví. Podle výroku, který bývá připisován Franzi Kafkovi: „Kdo si zachová schopnost vidět krásu, nikdy nezestárne.“ (Gustav Janouch, *Rozhovory s Kafkou*). Jestliže naše oči zůstanou otevřené pro krásu Božího stvoření, a naše mysl pro krásu jeho pravdy, můžeme opravdu doufat, že zůstaneme mladí a že budeme budovat svět, který odráží něco z oné božské krásy, a tím inspiruje i budoucí generace, aby jednaly podobně.

Pane prezidente, drazí přátelé, ještě jednou vyslovuji své poděkování a slibuji, že na všechny budu pamatovat ve svých modlitbách a že vás budu nosit ve svém srdci. Bůh žehnej České Republice!

Ať Pražské Jezulátko je i nadále vaší inspirací a vede všechny rodiny vašeho národa. Kéž vám všem Bůh žehná!

SVATÍ VE ZNOJEMSKÝCH KOSTELÍCH

SVATÝ ŠEBESTIÁN

V kostele sv. Mikuláše je sv. Šebestiána v jižní lodi se sochami sv. Rozalie a sv. Rocha. Na vrcholu oltáře obraz sv. Barbory. (O těchto svatých pohovoříme jindy).

V kostele sv. Kříže, u dominikánů je obraz sv. Šebestiána rovněž v jižní lodi v první kapli u vchodu do kostela.

V kostele sv. Václava v Louce je kaple sv. Šebestiána vpravo v ochozu kostela.

Na nám TGM stojí Mariánský sloup kde na nároží podstavce stojí barokní socha sv. Šebestiána.

Svatý Šebestián

(Sebastiano, Sébastien)

jeden z **nejslavnějších světců celé křesťanské církve**, přichází na svět někdy ve třetím století našeho letopočtu v římské šlechtické rodině (jeho otec přišel do Říma z Narbonnu, matka pochází z Milána).

V Římě Šebestián i vyrůstá – od útlého dětství přitom cítí touhu pomáhat pronásledovaným křesťanům.

Z důvodu této své touhy vstupuje proto Šebestián jako dospělý do **římského císařského vojska** a za čas se stává důvěrníkem samotného císaře Diokleciána – ví tak z první ruky, jaké má císař záměry a ve které části Říma chce proti křesťanům

vystoupit, může tak křesťany před císařovými vojáky varovat.

Podle legendy má Šebestián **schopnosti léčitelské** - uzdravuje přitom nejen těla, nýbrž i duše: jednou mají být popraveni bratři Marek a Marcelián, synové císařského důstojníka. Šebestián je přítomen jejich loučení s blízkými a ohromí všechny přítomné, když náhle zapůsobí na nevěřící hluchoněmou dívku Zoju tak, že ta náhle promluví o lásce k Bohu – všichni přítomní po této události **přijímají křest**.

Jakmile se ale o této události dozvědí římscí vládci, naberou věci rychlý spád – nejprve je kouřem zadušena Zoja, pak umučen její manžel, důstojník Nikost-

ratos, jsou popraveni Marek a Marcelián a je ukamenován jejich otec. Pak císař nechá Šebestiána svázat a připoutat ke sloupu ve vojenském tábořišti a přikáže lučštníkům, **aby jej probodali šípy** – Šebestián má zemřít pomalu a v bolestech...

Ale Šebestián nezemře – s pomocí sv. Ireny Kastulovy, vdovy po sv. Haštalu (Kastulu), která jej v bezvědomí odnese domů, se pozvolna ze svých ran zotaví.

Pak se, již zdravý, Šebestián vypraví za Diokleciánem – věří přitom, že svým „zmrtvýchvstáním“ přiměje císaře k obrácení a k víře v jednoho Boha. Ale Dioklecián se zachová docela jinak – kyjí a sochory **nechává Šebestiána utlouci k smrti**. Jeho tělo pak nechá vhodit do městské stoky, aby je křesťané nenalezli.

Ale sv. Lucina po zvláštním vidění nechává Šebestiánovo tělo vyhledat a 20. ledna roku 288 **pochovat v katakombách** – nad nimi, na Via Appia, pak nechává kolem roku 370 papež Damas postavit nad Šebestiánovým hrobem kostel, stojící dodnes.

Roku 680 pak zuří v Římě morová rána, která náhle ustane, když je v chrámu San Pietro in Vincoli zřízen oltář ke cti sv. Šebestiána – od těch dob je Šebestián uctíván jako **patron proti morové nákaže**...

V českém liturgickém kalendáři je sv. Šebestiána 20. ledna.

Převzato z Interntu

CHARITA

Konečné výsledky akce „Cihla“

Jedenáctý ročník této celonárodní sbírky probíhal na Znojemsku již potřetí a to 1.6.2010 na Horním nám. v rámci Dětského dne pořádaného Městem Znojmem a dále v Albertu a Intersparu. Další termíny byly 10.8.–12.8. 2010 na ulici Obroková, v Albertu a Intersparu.

Celková vybraná částka činí **13.330,- Kč**, což znamená, že se prodalo celkem **133 cihel**. Výtěžek této akce bude použit na projektovou dokumentaci Chráněného bydlení.

„Akce cihla“ je veřejná sbírka, která má za cíl podporu rozvoje neústavních sociálních služeb. Proč název „cihla“? Základním pilířem sbírky je prodej speciálních benefičních cihel. Každý kdo si cihlu

zakoupil, stokorunou pomůže lidem s mentálním postižením na cestě k samostatnosti. Pro ty, kdo si nestihli cihlu koupit, ale přesto chtějí pomoci, je otevřeno sbírkové konto (č. účtu: 4200888989/6800 vedený u Volksbank CZ, a. s.), kam mohou posílat své příspěvky.

Evžen Adámek ředitel Oblastní charity Znojmo o sbírce říká: „Děkujeme všem, kdo se podíleli na této akci. Především starostovi Ing. Petru Nezvedovi, který převzal nad celou sbírkou záštitu, všem dárcům, dobrovolníkům a zaměstnancům.“

V roce 2010 proběhla Akce cihla již po jedenácté. Ke spolupráci se spojilo deset neziskových organizací podporujících rozvoj neústavních sociálních služeb. Akce

proběhla celkem ve dvaadvaceti městech po celé České republice. Hlavním pořadatelem „cihly“ je Portus Praha, o. s., www.akcecihla.cz.

Pozvánka na Den Charity

Srdečně Vás zveme na akci **Den Charity**, která se bude konat **23. 9. 2010**. Tato akce je zaměřena na prezentaci čin-

nosti Oblastní charity Znojmo. Propagační stánek bude umístěn u OD Dyje **od 14:00 do 17:00**. Kromě toho se můžete dozvědět spoustu dalších důležitých informací týkajících se činnosti a rozvoji Oblastní charity Znojmo.

*Veronika Miholová
Oblastní charita Znojmo*

DOPIS NEMOCNÝM – NEJEN NEMOCNÝM

Smrt jako setkání s Bohem

Mluvit křesťansky o pekle neznamená strašit lidi, vzbuzovat obavu z pekla, ale ukázat jim hodnotu života. Křesťanská nauka o pekle nás upozorňuje na jedinečnost a absolutní hodnotu našeho života. Protože je můj život jedinečný, protože mám k dispozici jen tento jeden život, mám jej prožívat s vědomím odpovědnosti, mám prožívat možnosti, které mi Bůh nabízí. Není samozřejmé, jak žiji, mohu ve svých životních projektech také ztroskotat. Slovo o pekle nám nemá nahánět strach, ale spíš nás má povzbuzovat k intenzivnímu životu. Zním přirozeně dost lidí, kterým během jejich výchovy hrozilo peklem a kteří pak žili v neustálém strachu z věčného zavržení. Nekázali jim křesťanskou nauku o nebi, pekle a očistci, ale strach nahánějící poselství, které bylo založeno většinou na kazatelově strachu. Tímto vedením byli vnitřně velmi poškozeni a bylo na nich spácháno bezpráví: byla jim vzata důstojnost. Kázali jim totiž o Bohu, který je nenechá být v jejich jedinečnosti a nedotknutelnosti. Také rodiče

často zneužívali poukazů na peklo, aby přivedli děti k rozumu.

.....

Soud znamená, že jde o shledání správnosti. Člověk se jím znovu napřímí k Bohu. To může ovšem velice bolet. Existuje základní pravda vepsaná do lidského srdce, že vrazi nesmějí triumfovat nad svou obětí. Kdyby nacističtí pochopové nakonec triumfovali nad svými oběťmi, bylo by to proti smyslu pro spravedlnost mezi lidmi. Musí existovat vyrovnávající spravedlnost. Nesmíme si ji však představovat tak, že Bůh bude vyslovovat svůj soud jako vnější instance. Daleko spíše budou vrazi vystaveni krutosti vlastního srdce a budou muset tuto krutost před Bohem snášet. Bude to nepředstavitelná bolest a útrapy. Avšak také pro tyto vrahy existuje ve smrti možnost obrácení. Uvidí-li lásku Boží a uvědomí-li si utrpení, které způsobili druhým, stále ještě mají naději prosit tyto oběti za odpuštění a vydat se milosrdenství Boha. Nebude to však vůbec jednoduchá věc. Vidíme a hlavně slyšíme to v drastických obrazech v tradicích *dies irae*. Je to cesta skrze peklo vlastní

pravdy, skrze žár nenávisti a lži, než se dojde do oblasti lásky. Křesťanská představa očistce přiřazuje dosti učinění a třibení člověka ve smrti jejich legitimní prostor. Nesmíme si představovat očistec jako místo, kde bude muset člověk tak a tak dlouho odpykávat své tresty, ale jako proces bolestného setkání, jež je o to bolestnější, oč víc se dotýčný vzdálil od pravdy nebo vůči ní pochybil. Přitom nesmíme vidět Boha jako jakéhosi účetního, který vede knihy o všem, co jsme vykonali a čeho jsme se dopustili. Daleko spíš předstoupíme před Boha s tím, čím jsme se stali během svého života, a budeme mít šanci, abychom se rozhodli pro tohoto Boha. Rozhodnutí pro Boha znamená pak

také říct ‚ano‘ k procesu třibení, do něhož vstoupíme při setkání s Bohem.

V katolické tradici se často lidé modlili za šťastnou hodinu smrti. Byla to smysluplná příprava na umírání, nesmí ale vést ke strachu z odsouzení, s nímž se setkávám u mnohých, když příbuzní přijdou náhle o život (například při dopravní nehodě). Pak se často obávají, že tito zemřelí nebyli připraveni, že se nevyzpovídali. Je přirozeně dobré připravit se na proces umírání, ale smíme také důvěřovat, že lidé, kteří byli vytrženi z prostředku života, se setkávají s milujícím Bohem a že se v tomto setkání rozhodnou pro Boha.

*Z knihy A. Grüna:
Smrt v životě člověka*

BRNO SI PŘIPOMNĚLO MARTINA STŘEDU A TRIUMF NAD ŠVÉDY

Během tří dní od pátku 13. do neděle 15. srpna si v ulicích i kostelech největší moravské město připomnělo, že před 365. lety úspěšně odrazilo útok Švédů. V obraně hrál zásadní roli i Martin Středa, jezuita s pověstí svatosti, jehož tělesná schránka leží v kryptě brněnského kostela Nanebevzetí Panny Marie.

V katedrále svatého Petra a Pavla se v sobotu konal koncert duchovní hudby, v

neděli slavnostní bohoslužba a večer pro zpestření krátký ohňostroj na Zelném trhu. Na svátek Nanebevzetí Panny Marie se také uskutečnila poutní mše ve stejnojmenném jezuitském kostele, který ukrývá ostatky Martina Středy.

Fakt, že se v roce 1645 Brnu podařilo ubránit se navzdory obrovské vojenské přesile nepřítelů, dodnes historiky udivuje. Švédský velitel Torstensson se zdál neporazitelný a dokud nenarazil před branami Brna na houževnaté obránce, vršil jedno vítězství za druhým.

Po tříměsíčním obléhání města vedl Torstensson hlavní útok právě v den slavnosti Mariina nanebevzetí. Černá svatomořská Marie a hrstka jejích ctitelů v čele s Martinem Středou útok odrazili. Přitom velitel městské obrany Raduit de Souches měl k dispozici pouze 426 vojáků a tisíc civilistů, z nichž padlo 250. Proti nim útočilo 28 tisíc profesionálů a neuvěřitelných

osm tisíc z nich položilo před branami města svůj život, než se Torstensson rozhodl se zbytkem vojska odtáhnout.

Svatotomská Panna Maria je od roku 1645 uctívána jako patronka a ochránkyně

města. Její přimluva se po neúspěšném útoku švédské armády proslavila v celé Evropě.

OTEVŘENÁ CESTA K CÍRKVI

Od roku 1996 působí němečtí jezuité v bývalém klášterním kostele sv. Kláry v Norimberku. Jejich projekt městské pastorační nazvaný "Otevřený kostel sv. Kláry" (Offene Kirche St. Klara) získal za kreativní přístup k liturgii a pastoraci v loňském roce cenu, kterou udílí časopis Lebendige Seelsorge.

Předtím, než kolem desáté hodiny večer zavřu kostel, sednu si na chvíli a zaposlouchám se do ticha. Naposledy pohlédnu na svíčky, které lidé v kostele zapálili. Denně jich je na dvě stě. Zapalují je nejen tradiční katolíci, kteří tím vyjadřují svou naději v Boží požehnání, ale také mnozí z těch, kdo již dávno nevědí, jak se modlit. Jakési povědomí o tom tu ale prožívají.

Svatá Klára v centru Norimberka je tzv. otevřeným kostelem. Je to náročný požadavek, kterému se snažíme stále znovu dostát. Znamená to, že na tomto místě nechceme vytvářet uzavřené společenství, ale naopak se stále znovu pokoušíme o to, otevírat druhým lidem nové přístupové cesty k církvi. Vedle zcela obvyklých bohoslužeb během všedních dní se zde proto na závěr týdne konají také mše, které jsou charakteristické zvláštními, zejména hudebními akcenty.

Zvláštní místo patří ve sv. Kláře aktivitám, které mají lidem pomoci vyrovnat se s tíživými životními situacemi. Vypracoval je náš pastorační asistent J. K. Patří

mezi ně pobožnosti pro osiřelé rodiče, kteří ztratili své děti, bohoslužby pro lidi, jejichž rodinné vztahy se rozpadly, kroužky a bohoslužby pro ty, kdo truchlí nad ztrátou milovaného člověka – všechny tyto aktivity nabízejí lidem příležitosti předložit Bohu svůj zármutek, své životní prohry a ztroskotání.

Vycházet lidem vstříc

Když se v církvi hovoří o těch, kdo přicházejí do kostela jen jednou za rok, zpravidla se tím mají na mysli tzv. jednoročáci, kteří o Vánocích přijdou na půlnoční mši. V našem případě je ale nutné takové návštěvníky kostela rozdělit do více skupin: existují jedni, kteří k nám chodí jen na bohoslužbu s požehnáním lidem a zvířatům; další se cítí osloveni oslavami životních jubileí, které pořádáme; jiní přicházejí na slavnosti sv. Valentina pro zamilované, jiní na pobožnosti pro zapomenuté nebo na cykly kázání s názvy jako „Jaké je to v pekle? A jak si tam rezervovat místo?“ apod. Všechny tyto aktivity se snaží vycházet vstříc potřebám lidí po útěše, požehnání, vzpomínce i rozšíření náboženských vědomostí.

Pořádáme proto také různé kulturní akce – koncerty, divadelní představení, kabaret. Právě posledně jmenované akce často vyvolávají otázky, zda se jen nenecháváme unášet proudem různých akcí a neděláme z kostela pouhou koncertní síň. Je zřejmé, že otevřený kostel se musí sna-

žit o hledání určité rovnováhy. Jednak by měl lidské duši nabídnout posvátný prostor, být místem, kde má člověk možnost vydechnout a setkat se s něčím, co není laciné a prodejné. Na druhé straně by to však mělo být také místo, v němž se lidé mohou setkávat ke společné oslavě, mělo by se stát jejich domovem. Zejména při bohoslužbách pro děti, které se v kostele sv. Kláry konají dvakrát za měsíc, musí být obzvlášť zřejmé, že kostel sice není běžným prostorem, ale dětem by mělo být jasné, že tu jsou doma, že mohou prožít, že tento kostel je jejich.

Být otevřeným kostelem také znamená, že je třeba vytvořit prostor pro touhy rozličných lidí po něčem „více“. Tak někteří z návštěvníků na jedné straně tíhnou ke vzniku společenství, které vytváří téměř komunitu, na druhé straně ale není bezpodmínečným cílem otevřeného kostela, aby lidi k sobě vázal nějakou formou přináležitosti. Stačí, že je místem prvního kontaktu s církví a že otevírá další přístupové cesty, které pak mohou přivést člověka na jiná místa. A tak tedy existují lidé, kteří sv. Kláru považují skutečně za svůj domov, a jiní, kteří rádi přijdou, ale sv. Kláru chápou spíš jako pomoc při jejich hledání vlastního domova.

Jak oslovit neznámé?

Výzvou do budoucna zůstává, jak rozšířit možnosti hledání oněch přístupových cest k církvi. Je totiž skutečností, že ve městě vedle sebe existují rozličné světy, které zčásti vůbec neznáme a v nichž lidé žijí se zcela rozdílnými životními otázkami a potřebami. Důsledkem je, že dokážeme oslovit jen ohraničený výsek společnosti. Jak se však naučit poznávat lidi, kteří čekají na naše oslovení, když neznáme jejich svět? Jaké úkoly a zároveň možnosti to otevřenému kostelu nabízí? A kde jsou jejich hranice? Rozvrstvení společnosti je u nás poměrně homogenní. Jak máme s tímto fenoménem zacházet?

Být otevřeným kostelem, to neznamená dosáhnout určitého stavu, ale jde o úkol, se kterým je třeba se stále znovu vypořádat. Snad tento koncept, ke kterému se cítíme zavázáni, není pouhá póza tzv. „otevřenosti“, nýbrž jde skutečně o stálé snažení se o to, porozumět lidem, kteří nám jsou zatím cizí. Sama skutečnost, že již existují docela rozdílní lidé, kteří se cítí ve sv. Kláře jako doma, je šancí, že se můžeme stávat otevřenějšími.

*Ansgar Wiedenhaus SJ
Z časopisu Jesuité 2/2010*

NACHÁZET BOHA VE VŠECH VĚCÍCH

Celým mým životem se vine myšlenka zakladatele jezuitského řádu Ignáce z Loyoly: „Hledat a nalézat Boha ve všech věcech“. To zároveň pro mne neznamená, že Boha můžeme nalézt jen v kostele, ale vždy a všude, prostě ve všech věcech a denních a životních událostech. Tím v žádném případě nezpochybnuji, že v bohoslužbě ho lze zakusit zvláště intenzivním způsobem. Pro mne to nepředstavuje rozpor. Je tady

pro mne ve všem, co stvořil a může se mi dát poznat nejrůznějšími způsoby. Boha není možné zúžit na naši jednostrannost a přizpůsobit ho našim představám. To už by bylo dostatečným důvodem ke zdůraznění tohoto dobrodružného prožitku Boha ve všedním dni.

Když jsem udělala první kroky ve víře, probouzela jsem se každé ráno okouzlena. Čím mě Bůh zase dnes překvapí? Měla jsem oči i uši otevřené a byla jsem si

jistá, že ten den bude jedním z nejnapínavějších v životě. A tak to také bylo. Každý telefonát, každé setkání a každá událost byly důležité, žádná událost nebyla náhoda, ne, všechno bylo organizováno a prozrazovalo mi, že v tom může mít prsty pouze Bůh. Tento postoj a jistota, kterou

jsem ve víře dostala, byly nádherné a oživovaly a zpestřovaly jedním rázem můj všední den. Snad proto, že mne Bůh tak nadchnul, pro mne bylo samozřejmé, že jsem vstoupila do kláštera. Má duše přetékala a já hledala toto živé setkání s Bohem nejprve v klášterním životě s neustále se opakujícím rytmem práce a modlitby. Ale až v intenzivním setkávání s lidmi na ulici jsem zažila spojení toho,

co jsem skutečně hledala – duchovního a naplněného života s Bohem, v němž neexistuje žádné oddělení modlitby a práce, kláštera a světa. Přirozeným stavem je pro mě žít v Boží přítomnosti. Bůh je tak přirozený jako slunce, pod nímž žijí. Zda jsem tu pro Boha závislá na tom, jestli jsem: úplně ve věci. Mohu celé hodiny vysedávat v kostele, ale mé myšlenky mohou být úplně někde jinde. Boží intenzita nepolevuje, když opustíme kostel, ať už jsme ve sprše nebo sedíme u počítače. On je přítomný vždy živý, živě přítomen. Otázka je, zda si to vždycky uvědomujeme a zda to vnitřně vnímáme. Všechno může být setkáním s Bohem, každý fotbalový zápas, každý západ slunce i každé kousnutí do broskve. Vůbec není důležité, co právě děláme, nýbrž jak to děláme a jak jsme přítomni. Mohu kousat do buřty a prožívat Boha, protože se raduji z toho, jak mi chutná. Ale při pouhém kousání se

mohu vztekat nad tím, že nemám na buřtu dost hořčice. Mohu si vykládat problém, který mám dnes řešit, jako přehmat osudu, nebo ho přijmout jako výzvu, že mi Bůh něco svěřuje a že má se mnou větší záměry. Mohu se zlobit v okamžiku, kdy mi někdo zabral před nosem poslední místo k

parkování, mohu to ale také chápat tak, že mne Bůh stopnul, abych se na pár minut uklidnil. V tomto nechtěném prostoji mě zase třeba přivádí k neporušenosti, vypnutí, k novým myšlenkám.

...

Rozumět lidem znamená ponořit se do jejich světa a poznávat, co obnáší jejich život, i když se mi to zdá bláznivé. Boha lze nalézt v srdci každého člověka a jeho tvář se mihne v

každém obličejí. Zanechal svůj rukopis v každém moři, v koruně každého stromu a na každém brambořišti. Je možné ho objevit v každém mravenci, každém krokodýlovi a každém delfinovi. Daroval nám stvoření, které nás přivede na jeho stopu. Každý může svým způsobem odkrýt, jak ho Bůh nejvíce oslovuje.

Tolik malých a nepatrných věcí zkrášluje a obohacuje náš denní život. Necháme-li se tím vnitřně oslovit, pak můžeme objevit, jak jsme bohatě obdarováni a že náš život má hluboký smysl, neboť i nedůležité události získají na významu, když je vidíme ve větších souvislostech. Bůh o nás usiluje v každém okamžiku. Dává se nám ve všech věcech, abychom mu mohli přijít na stopu. To se nám nabízí v šálku kávy, při pozorování květiny, v nečekaném telefonátu. Nemůžeme jej nalézat jen v neobvyklých věcech. On je tak velký proto,

že se dokáže zmenšit. Hodně radosti při objevování!

(Z knihy T. Zukic: Skateboard Boží)

Tyto zkušenosti mně pomohly najít skutečné povolání: žít jako řeholnice ve

světě a ve společnosti jako každý jiný člověk a tím vydávat svědectví o Boží slitovné lásce. Proto jsme založili nové společenství, abychom přiblížili víru především těm, kdo se distancují, kdo se o víru a církev nezajímají.

ZÁVĚRY II. VATIKÁNSKÉHO KONCILU

Z rozhovoru s pražským arcibiskupem Dominikem Dukou

Od Druhého vatikánského koncilu uplynulo půlstoletí, ale osvobození jeho závěrů stále naráží na jisté potíže,

zejména v Evropě. ... Mám na mysli jen detail: ústup od latiny v liturgii. Ten totiž prohlubuje předěl mezi současnou a klasickou vzdělaností, nejen v církvi. Co soudíte o vhodnosti alespoň dílčího návratu k latinské liturgii?

Domnívám se, že to, co označujeme jako napětí mezi konzervativním a progresivním postojem, provází vlastně celý život církve. Nejsem hegelian, netvrdím, že vývoj je výsledkem syntézy mezi tezí a antitezí, ale že dynamika života, ona stálá přítomnost věcí starých i nových, je určitý zápas. Nikoli boj o přežití v duchu darwinismu, kdy silnější poráží slabšího, nýbrž dialog, ve kterém si uvědomujeme vše, co vložila do života církve minulost, výrazné osobnosti, ale i konfrontace s novými událostmi a s novými objevy. Představa, že církev bude společenstvím, kde jsou všichni spokojeni, je nerealistická. To je i otázka latinské liturgie. Nemám nic proti ní ani proti chorálnímu zpěvu, ale musíme

si uvědomit, že liturgie není výstavou barokního umění. Přece neuspořádáme svůj život v duchu baroka. Myslím, že je opravdu zapotřebí sledovat dějiny liturgie i samotného tridentského koncilu. Chápu postoj papeže, který chce dát určitým lidem možnost, aby i oni měli pocit, že církev je pro ně dostatečně široká. Budu-li se na tuto otázku dívat čistě liturgicky, musím říct, že liturgie není ritus, liturgie je život. Tzv. tridentská liturgie by byla živou liturgií pouze v případě, jestliže bychom žili tridentskou dobou do všech důsledků, s její spiritualitou i s politickým uspořádáním. Na druhé straně musíme říci, ano, od posledního koncilu uplynula dlouhá doba a v celosvětové církvi dochází v rámci globalizace k hlubokým průnikům. Akceptujeme mnohé fenomény, aniž chápeme jejich souvislosti, přicházejí určité módy, které jsou součástí doby. Tak tomu bylo i v historii při stěhování národů. A my nyní prožíváme třetí největší stěhování národů v historii lidstva. To znamená, že žijeme v určité nejistotě, v určitém ohrožení, což má obrovský dopad nejen na polarizaci v otázkách liturgických, ale i v otázkách etických, kulturních a politických.

*Připravil Petr Příhoda
PERSPEKTIVY č. 13*

INFORMACE – bude vás zajímat

V Brně si připomenou 1. výročí návštěvy Svatého otce Benedikta XVI.

Ing. Martina Jandlová

Při příležitosti 1. výročí návštěvy Svatého otce Benedikta XVI. v Brně bude brněnský biskup Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle slavit v pondělí 27. září 2010 v 17.30 hodin v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně děkovnou bohoslužbu.

V loňském roce, 27. září 2009, prožila brněnská diecéze historickou událost – poprvé od jejího založení v roce 1777 ji navštívil Petrův nástupce. Bohoslužbu se Svatým otcem Benediktem XVI. prožilo na tuřanském letišti více než 120.000 poutníků z naší vlasti i ze zahraničí. Bezprostředně po skončení akce přicházely na biskupství stovky děkovných zpráv, které odrážely spokojnost účastníků s organizací i průběhem akce. Proto brněnský biskup Vojtěch Cikrle vyzval v lednu letošního roku věřící, aby zaznamenali příběhy, k nimž dala návštěva Svatého otce v jejich životech či rodinách impuls.

Ke zveřejnění na internetových stránkách biskupství (www.biskupstvi.cz - Aktuality/Vzpomínky účastníků bohoslužby se Svatým otcem) dalo posléze souhlas dvacet tři autorů příběhů, které z

nejrůznějších úhlů mapují chvíle setkání s papežem Benediktem XVI. v Brně.

Adorace za nenarozené děti

V kostele u sv. Kříže jsme začali začátkem prázdnin adorace za nenarozené děti; jsou každé druhé úterý v měsíci od 14:00 do 17:15 h s možností jít na mši svatou od 18:00 h. Přesná data adorací až do konce roku jsou:

14. září, 12. října, 9. listopadu, 14. prosince.

Mše svaté za nenarozené děti ohrožené násilnou smrtí budou slouženy:

15. září, 13. října, 9. listopadu, 15. prosince.

Gabča M. M. Štorková

Výrobky z kukuřičného šustí.

Pozvánka

Opět po prázdninové přestávce zveřejníme všechny příznivce tvořivých večerů na 21.9.2010 v 18h., do farní klubovny „Rozhledna“, kde nás paní Věra Pevná seznámí s technikou vyrábění figurek z kukuřičného šustí. S sebou si vezměte jen vatu na vycpání.

Těší se na vás maminky z farnosti sv. Mikuláše.

MARIINA LEGIE OSLAVÍ V BRNĚ DVACET LET TRVÁNÍ.

Po listopadových událostech roku 1989 se v naší vlasti změnilo hodně vztahů a komunikací mezi lidmi. Bylo až neuvěřitelné, že i kolem kostelů docházelo k zajímavým setkáním. Často

bylo více slyšet i jazyk našich sousedů z Rakouska. A nebylo tomu ani jinak, když jsme v říjnu roku 1990 dostali pozvání na informativní schůzku o Mariině legii. První pozvání bylo na „mariánské

datum“ 13. listopadu 1990. Místem konání byla fara svatého Mikuláše. Po uvítání otce Pavla Kopeckého jsme od našich hostů z Rakouska uslyšeli, jaké cíle a poslání má Mariina legie. Z kněží byl přítomen ještě páter Bohumír Obruča, který pomáhal s tlumočením a překladem. Rakouští legionáři k nám přijeli z Nieder Fladnitz a začalo první setkání s legionářskými modlitbami. Pro vzájemné porozumění bylo potřeba překládání. Zde nám významně pomáhal otec Obruča a sestra Zita Gazárková, z hostů pak sestra Anna Schleifer s manželem a Johana Hochreiner. Na faře Povýšení svatého kříže, nás duchovně vedl otec Kryštof Václav Nečas O P. V roce 1999 ovšem vážně onemocněl a brzy jsme zůstali bez duchovního vedení. Díky za jeho službu.

Úsilí rakouských legionářů pokračovalo. Na každém setkání byli včas i když přejížděli hraniční přechod s klasickým celním režimem. Vždy nám přivázeli sošku a vše potřebné. Ubrus nám vyšila sestra Emilka Jašková, svícny jsme dostali od Rakušanů. Vlastní sošku jsme si pak opatřili až v příštím roce. Prezidium si vybralo za jméno vzývání - Panny Marie Pomocnice křesťanů. Při modlitbě sv. růžence byl vždy třetí desátek v němčině, takže jsme se přiučili také jazykově. Po ukončení jsme ještě krátce pohovořili a rozešli se do svých domovů. Každý dostal menší úkol a tak se učil legionářské odvaze a etiketě.

Další poděkování patří návštěvám kněží při našich setkáních. Byli to již zmínovaní otcové Pavel Kopecký, Bohumír Obruča, dále Patrik Trnečka, Jan Railich, Petr Fotta, Damián Němec, Milan Vavro, Petr Bouček, Antonín Krasucki, Pavel Merta, Irenej Šiklar, František Řezníček, Angelik Mička, probošt Stanislav Krátký. Při modlitbách nám často pomáhala řádová sestra Anežka. Tak jsme začínali.

Co řekl o Mariině legii papež Jan Pavel II.: „Opravdové poslání laiků v církvi je být kvasem uvnitř Božího lidu, přinášet dnešnímu světu křesťanskou duši a rozšiřovat vzájemné vztahy mezi kněžími a lidem“.

Každá doba má své děti a vtiskuje jim svou neviditelnou pečeť. Okolí člověka, ve kterém vyrůstá, ve kterém žije, zvyky rodiny, hmotné i duchovní poměry – to všechno ovlivňuje každého jedince. Bůh nám dal svobodnou vůli a čeká, jak odpovíme na Jeho naléhavé čekání.

Na naši společné cestě cítíme, že jsme nástrojem pod Mariiným vedením a společnou modlitbou Magnificat a růžencem se vše jedinečně naplňuje nejen u nás, ale v celém světě.

Ohlédnutí za dvaceti lety trvání Mariiiny legie na Moravě si připomenou legionáři a jejich duchovní 11. září v Brně v kostele svaté Rodiny na Grohově ulici. Společně při mši svaté v 08:00 hodin poděkujeme Pánu Bohu a všem těm, kteří se významnou a nezištnou měrou podíleli na uskutečňování Mariina díla v několika městech na Moravě. Společně vzdáme hold Panně Marii a vzniku Legie u nás a poprosit o další modlitby. Vždyť, „shromáždí-li se totiž dva nebo tři v mém jménu, jsem tam uprostřed nich.“ Mt 18,20

Žijeme v době, kdy máme nejen možnost, ale i povinnost úctu a lásku k Panně Marii opět rozšiřovat, odprošovat ji a přivádět její děti zpět k jejím nohám, pod její plášť a do jejího Neposkvrněného Srdce. Cesta k postupnému obrácení našeho národa totiž vede skrze Mariino Neposkvrněné Srdce. A je to také jediná cesta ke konečnému nastolení období míru, lásky a pokoje v naší zemi. Kéž naše Mariina legie dobře využije tento čas, který nám byl dán!

Díky Tobě, náš Pane, za neopakovatelná zastavení a posilu být hlasatelem

radostné zvěsti. Vždyť v červnu skupina znojmských legionářů zaznamenala jeden tisíc setkání spojené s růžencem a le-

gionářskými modlitbami. Scházíme se pravidelně každé pondělí v 16:00 hodin na faře sv. Kříže. Přijďte i vy mezi nás.

POŠLETE DĚTI NA MINISTRANTSKÝ TÁBOR, ANEBO ZACHRAŇ SE, KDO MŮŽEŠ

J

ednoho krásného dne, s vizí příjemně stráveného týdne, se naši ministranti a později i farní dívčí klub vydali na pravidelný tábor. Podotýkám, že ten den byl opravdu krásný, slunce pálilo, čela byla orosená a nálada naopak na bodu mrazu z neúnosného vedra. Dobře, to už trochu přeháním, ale teplo bylo.

V pořádku jsme dorazili na Kraví horu na zahradu k Maškům, kde jsme se proměnili v kovboje a indiány na divokém Západě. V tomto duchu se pak nesl celý tábor.

Všechno bylo růžové až do té doby, kdy Kuba Kania přišel se zakrvácenou rukou, že se sekerou sekl do hlavy. Abych řekla pravdu, nemám ponětí, jak se mu to podařilo, nicméně podařilo. Naštěstí to bylo jen škrábnutí na jeden steh a ještě ten večer Kuba přijel zpátky. Od té doby byl vydán zákaz používání sekery... (Abyste si nemysleli, že necháváme děti volně manipulovat se sekerou, to ne, ale kluci si vydělávali dolary tak, že sekali dříví, u čehož povětšinou někdo byl. Stane se. Ostatně jak Kuba prohlásil, nebylo to poprvé.)

Další den probíhal jako všechny ostatní, hrály se hry, dobývalo území, vařilo a nedobrovolně koupalo v Maškovic bazénu. Opět přišel Kuba, že ho něco štíplo blízko oka. Říkám, že to bude dobré, dala jsem mu prášek proti alergii a

tvrdý sýr v pytlíku, aby si oko chladil. Do pár hodin skoro ani neviděl, jak byl otok velký. Ted' už jsem ale vážně nevěděla, co dělat. Chudák Kuba dostal další prášek, po kterém se celý den potácel jako mátoha, ale s okem to ani nehnulo, ba co víc, otok byl snad i větší. Po nějaké době marného úsilí naštěstí splaskl sám.

Krom těchto trampot se tábor velmi povedl. Každý si prožil skvělé, ale i krušné chvíle. Někoho jsme nemohli dostat na stezku odvahy, někdo zase celou prošel, aniž by hnul brvou.

Nechyběla ani nezřízená párty v americkém stylu se spoustou alkoholu a lehkých drog. Ted' kecám... Ale párty byla, tancování na stole, koupání se v oblečení v bazénu, tanec a řev na ní nechyběly. Samotnou mě překvapilo, jak se odvážali po kofole i ti, kteří byli za normálních okolností tišší a stydliví. Celou zahradou se rozléhaly Šmoulí hity a já byla vděčná, že mají Maškovi tak shovívavé sousedy.

Takhle divoce jsme však všechny večery netrávili, abyste nenabyli mylného dojmu. Obvykle jsme se večer oddávali hazardním hrám v našem casinu. Ruleta, karty, bingo, panáci, znáte to.

Ještě něco se chcete dovědět o ministrantském táboře?

*Přibarvila a sepsala
Karolína Kolářová*

FARNÍ ŽIVOT

PRAVIDELNÉ AKCE

- Každý den v 6 h u Mnišek dominikánek je mše svatá s možností účasti věřících.
- Každou neděli při mši sv. v 9 h u sv. Mikuláše je během kázání **program pro malé děti** s katechetkou na faře.
- Každou neděli po mši sv. v Příměticích je na faře otevřena **knihovna**.
- Každou neděli po večerní mši sv. u sv. Kříže u dominikánů je do 19.30 h **adorace**.
- Každé pondělí od 15.45 h na faře u sv. Kříže u dominikánů ve Znojmě se koná **setkání aktivních členů Mariiny legie**.
- Každé pondělí před večerní mší svatou u sv. Kříže u dominikánů je **modlitba růžence za mír**.
- Každé pondělí v 18 h v Únanově **dětská mše**.
- Každé pondělí v 19 h na loucké faře **pravidelné modlitby matek**.
- Každé úterý v 19.00 h na faře u sv. Kříže je **zkouška chrámového sboru**.
- Každou středu od 9 do 12 h na faře u sv. Mikuláše **setkání dětiček a jejich maminek**.
- Každou středu v 18. h na faře v Louce je **mše sv. pro děti a mládež**.
- Každou středu po večerní mši sv. u sv. Kříže u dominikánů je do 19 h **adorace**.
- Každý čtvrtek v 18 h (v zimním období v 17 h) v Kuchařovicích **dětská mše**.
- Každý pátek v 17 h u sv. Jana Kř. u kapucínů **mše sv. po celý školní rok**.
- Každý pátek v. Louce na faře v 19.30 h mše sv. **s mládežnickými zpěvy a katechezí**; po mši sv. volné povídání ve společenství; jsou zváni všichni, zvláště mladí lidé.
- Každou sobotu ve 14.30 h v **Nové nemocnici** mše sv. v prostorách odd. 130, vedle prodejny novin v 1. poschodí; vchod do nemocnice pro návštěvy; příležitost ke sv. zpovědi; možnost přinést sv.

přijímání na pokoj; tel.: 515 227 723;
736 523 600.

PŘIPRAVUJE SE

- 1.9. u sv. Kříže u dominikánů ve všední dny budou **opět ranní mše sv. v 6.45 h**.
- 2.9. ve 20 h u sv. Mikuláše hodinová **adorace** před 1. pátkem.
- 3.9. **první pátek** – adorace a zpověď u sv. Jana Kř. od 14 h.; ve školním roce každý pátek mše sv. v 17 h.
- 4.9. **první sobota** v 18.00 hod v Hl.Mašůvkách **měsíční pout'** spojená s poděkováním za úrodu; v 15 h německá mše sv. v kostele, v 17.30 h průvod s hudbou a s dary úrody od kapličky k Plenkovicím; v 18 h poutní mši sv. v Lurdské jeskyni; celebuje Mons. Dr, Karel Simandl; autobus odjíždí ze Znojma v 17 h;
- 5.9. v kostele sv. Kříže u dominikánů **poutní slavnost Narození Panny Marie**; mše sv. jako v neděli. Mše svaté v 8 a 10 hodin bude sloužit **novokněz-dominikán P. Lukáš Fošum OP**. Po mši bude udělovat novokněžské požehnání!
- 5.9. **sbírka na splácení dluhu z návštěvy Sv. Otce u nás**.
- 5.9. ve 14 h v Popicích mše sv. – **Slavnost výročí posvěcení kostela**.
- 5.9. v 8 h v Mramoticích mše sv. – **Posvěcení**; jsou zváni všichni farníci; v Kuchařovicích a Příměticích mše sv. nebudou.
- 5.9. v 18 h u sv. Alžběty **koncert Jiřího Pospíchala**.
- 10.9. **Znojenské vinobraní** v 17 h u sv. Mikuláše **mše sv.** v 23.30 h **večerní modlitba**.
- 11.9. **Znojenské vinobraní** ve 12 h u sv. Mikuláše slavnostní mše sv. na poděkování za úrodu a uctění P. Marie Chlebové

v 17 h u sv. Mikuláše **sváteční koncert**
– Znojemský komorní orchestr;
v 23.30. h **večerní modlitba.**

• 14.9. na svátek **Povyšení svatého Kříže** bude v kostele sv. Kříže od **14.00** do **17.00** hodin **adorace Nejsv. Svátosti** za ohrožené nenarozené děti.

• 16.9. o **památce sv. Ludmily** bude v kostele sv. Kříže mše svatá navíc v **9.00** hodin při příležitosti měsíčního setkání kněží děkanátu. Ostatní mše sv. jako ve všední den

• 17. – 19.9. v klášteře sv. Hippolyta na Hradišti **Triduum ke svátku Panny Marie Bolestné**. Pořadatelem je Institut pro křesťanskou kulturu, Společnost sv. Peregrina a ctitelé Panny Marie Bolestné a přátelé servitů ve Vídni.

• 19.9. v 15 h v Popické kapli měsíční modlitba za víru v příhraničí; pěší odchází ve 14 h z Kraví hory.

• 28.9. **slavnost sv. Václava**: Mše sv. ke cti sv. Václava bude v **Louce** v úterý 28.9. v 10 h; u sv. Mikuláše v 9 h; u **sv. Kříže** bude mše svatá navíc v **8.00** hodin, ostatní mše sv. jako ve všední den.

• 29.9. **svátek sv. archandělů** – v 18 h bude v kostele sv. Michala poutní mše sv. ze slavnosti. Ostatní mše sv. jako ve všední den.

• 30.9. ve 20 h u sv. Mikuláše hodinová **adorace** před 1. pátkem.

• 1.10. **první pátek** – od 14 h u sv. Jana Kř. u kapucínů adorace

• 2.10. **první sobota** – měsíční pouť v Hl.Mašůvkách v 18 h; autobus ze Znojma v 17 h.

POZOR – ZMĚNA BOHOSLUŽEB U SV. KŘÍŽE

Od **středy 1. září** budou každý den ranní mše svaté v **7.00** hodin v **kapli mnišek dominikánek** s možností účasti veřejnosti a večer v kostele v 18:00 hodin. Mše v 6.45 hod. v kostele již nebudou!

P. Angelik Mička OP bude od **září 2010 do června 2011** působit jako kaplan sester dominikánek ve Střelicích u Brna, protože v současnosti nemají žádného kněze.

POŽEHNANÉ CESTY

Když se naši předkové chystali na cesty, vyprošovali si Boží požehnání. Také my se ještě i dnes, možná jen bezděky, přežehnáme. Jednu z krásných žehnacích modliteb nalezneme v Písmu, ve 4. knize Mojžíšově: „Hospodin ať ti žehná a je tvou stráží. Ať nad tebou rozjasní tvou tvář a smiluje se nad tebou. Ať k tobě

svou tvář obrátí a naplní tě svým pokojem (Nm 6,24-26).“ Tak žehnal Áron a jeho synové Izraeli, tak můžeme vyprošovat Boží ochranu sobě i druhým. Kéž nás na našich letních cestách Hospodin střeží...

P. P. Havlíček SJ

ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMA vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Dolní Česká 3. Kontaktní adresa redakce Ing.Kania Jindřich, Pražská-Sídl. 6/F, 669 02 Znojmo. Mail kaniajindrich@volny.cz
Registrováno OÚ Znojmo pod č. 37102291. Pro vnitřní potřebu farností Znojma. Za obsah článku odpovídá autor; příspěvky nejsou stylisticky upravovány; nevyžádané příspěvky se nevrací. Názory autorů nemusí být totožné s názory redakce. Uzávěrka je vždy 20. předcházejícího měsíce. Doporučená cena 5.- Kč.

Tisk POLYGRAF Znojmo
